

Arrest

nr. 188 059 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE DECKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 augustus 2016.

1.3. Op 1 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier met de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 5 december 1991 in Bagdad. U woonde er in de wijk Al Askan. Twee maanden na het overlijden van uw moeder in januari 2003 stuurde uw vader u en uw zus naar Samarra, waar jullie bij jullie ooms verbleven. Hij deed dat omdat hij al vermoedde dat Bagdad zou worden gebombardeerd. U en uw zus woonden in Samarra in 2003 en 2004 keerden nadien terug naar de wijk Al Askan in Bagdad, maar omdat uw vader Baathist was en het er toen gevaarlijk was voor Baathisten, verhuisden jullie vervolgens naar de wijk Al Jaamea, ook in Bagdad. Uw vader werkte toen al gewoon als leerkracht, maar had onder Saddam de functie van officier bij de inlichtingendiensten, tot hij ontslagen werd in 1986 omdat er al te veel mensen uit de Alsamarai-stam zouden werken.

Op 14 juli 2015 rond de middag zag u bij uw terugkeer van de markt dat de burens zich rond uw woning verzameld hadden. U vernam van uw stiefmoeder dat mannen van de Badrmilities naar het huis gekomen waren, dat ze uw vader hadden meegenomen en op zoek waren naar u. U verliet de wijk en trok naar het huis van uw tante langs moederskant in Al Aamel. 's Avonds hoorde u van uw stiefmoeder, die thuis gebleven was om het huis op te ruimen, dat er auto's van de ontvoerders even met ronkende motoren voor de woning waren komen staan en daarna weer vertrokken waren. Uw stiefmoeder trok daarom diezelfde avond nog ook weg uit de woning in Jaamea. Zij ging bij uw zus verblijven, die eveneens in de wijk Al Aamel woont.

Via de echtgenoot van uw zus, die connecties had op de luchthaven, regelde u uw vertrek uit Irak. U vertrok op 27 juli 2015 en kwam aan in België op 6 september 2015. U vroeg er asiel aan op 8 september 2015.

Een maand voor uw eerste gehoor, dus eind 2015, vertelde uw zus u aan de telefoon dat uw vader was vrijgelaten. U vroeg om hem te spreken om te zien hoe het met hem ging, maar uw zus zei dat hij niet thuis was. U bleef uw zus ongeveer twee keer per week bellen gedurende een maand à anderhalve maand en vroeg telkens om uw vader te spreken, maar uw zus zei altijd dat hij er niet was. Uiteindelijk zou ze, pas na uw interview op de DVZ, toegegeven hebben dat uw vader in werkelijkheid niet was vrijgelaten en dat ze nog altijd geen nieuws over hem had.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kaart van de universiteitsbibliotheek, foto's van uw vrouw en foto's van de buitenlandreizen van uw vader (originelen); uw studentenkaart, de huidige woonstkaart van uw vader, uw stemkaart, een woonstbevestiging, de overlijdensakte van uw moeder, het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vader, de identiteitskaart van uw echtgenote, de rantsoenkaart van uw schoonvader, het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw moeder, het oude nationaliteitsbewijs van uw vader, een oude dienstkaart van uw vader, documenten in verband met de functie van uw vader bij de inlichtingendienst en zijn studie en een bewijs dat uw documenten in België tijdelijk in beslag werden genomen door de politie (kopieën).

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw verklaringen kan immers geen geloof worden gehecht.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat uw bewering als zou uw zus tegen u gelogen hebben over de vrijlating van uw vader, niet aannemelijk is.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader vrijgelaten was (Vragenlijst 3.5), op het CGVS zegt u dat u na uw eerste interview vernomen heeft dat dat in werkelijkheid niet het geval was (CGVS p.2). U beweert dat uw zus u eind 2015 aan de telefoon vertelde dat uw vader vrijgelaten was, en dat ze die leugen een maand à anderhalve maand volhield (CGVS p.10). U belde haar in die periode frequenter dan anders, zo'n twee keer per week, omdat u graag met uw vader wou spreken. U zou in die periode dus toch zo'n tiental keer met uw zus moeten getelefoneerd hebben. U vroeg telkens of u uw vader mocht spreken, maar uw zus zei altijd dat hij er toevallig niet was: ze zei dat hij bijvoorbeeld net naar de markt was, of naar het toilet (CGVS p.10). Pas na uw interview op de DVZ zou uw zus aan u

toegegeven hebben dat ze tegen u gelogen had, omdat u zo van streek was over de ontvoering van uw vader en opdat u zich zou kunnen concentreren op uw interview op de DVZ (CGVS p.10, 13). Op zich komt het zeer verbazend over dat uw zus het een goed idee zou vinden om u onwaarheden te vertellen met betrekking tot uw asielrelaas, en wel net voordat en precies omdat u bij de Belgische asielinstanties verklaringen moest gaan afleggen over wat u overkomen is. Zelfs als dat verbazende element terzijde wordt gelaten, strookt uw eigen gedrag niet met wat redelijkerwijze kan worden verwacht. U beweert immers dat uw zus u tijdens al die telefoongesprekken nooit verteld heeft waar uw vader dan wel gezeten had of wat er precies met hem gebeurd was tijdens die arrestatie. Sterker nog: u beweert dat u daar ook zelf niet één keer naar gevraagd heeft (CGVS p.13-14). Dat is niet aannemelijk. Gezien uw ongerustheid over uw vader, en zeker gezien het feit dat de Badr-organisatie ook naar u op zoek zou geweest zijn, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zou willen weten wat er precies gebeurd was, wat de organisatie van hem en van u wou, of ze vragen over u gesteld hebben, enzovoort. Wanneer u gevraagd wordt om dat onaannemelijke gedrag te verklaren, zegt u eerst dat u uw zus vertrouwde en dat u al blij genoeg was dat uw vader was vrijgelaten, wat uw onlogische gebrek aan interesse in zijn ervaringen hoegenaamd niet verklaart. Wanneer er bij u op wordt aangedrongen een verklaring te geven, beweert u dat u vreesde dat de telefoonlijnen werden afgetapt (CGVS p.13-14). Dat is geen afdoende uitleg: ten eerste is het vreemd dat u die reden dan niet meteen noemt wanneer u ernaar gevraagd wordt, ten tweede zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat u zelfs bij angst voor een telefoontap nieuwsgierig genoeg zou zijn om te vragen wat er met uw vader gebeurd is, en ten derde is niet duidelijk wat u nog te vrezen heeft van een telefoontap wanneer uw vader al vrijgelaten is en terwijl u zelf in België zit.

De bevreemdende en onaannemelijke elementen in uw verklaringen in verband met de vrijlating van uw vader doen ernstig twifelen aan het feit of hij überhaupt ooit ontvoerd geweest is, en dus al helemaal of u zelf werkelijk persoonlijk vervolgd wordt door de Badr-militie.

Daarnaast worden ook uw verklaringen over de gebeurtenissen van 14 juli 2015 gekenmerkt door onlogische en tegenstrijdige elementen.

U beweert dat u die dag rond 11 à 12 uur thuiskwam (CGVS p. 10) en zag dat uw vader meegenomen was door de Badrmilities. U verliet de woning en hoorde later van uw stiefmoeder dat de ontvoerders nog waren teruggekeerd. Op de DVZ beweerde u nog dat uw stiefmoeder naar u belde en dat ze u zei dat de mannen na een uur teruggekomen waren om u te zoeken (Vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS daarentegen beweert u dat u het was die uw stiefmoeder belde, en dat ze u verteld zou hebben dat een auto even met ronkende motoren voor de woning kwam staan, maar niet meer dan dat (CGVS p.9, 10). U beweert niet langer dat ze naar u kwamen zoeken, maar zegt dat u niet weet wat de mannen wilden en dat u dus niet kan verklaren waarom ze met ronkende motoren voor de woning kwamen staan (CGVS p. 11). Bovendien beweert u nu dat u niet weet hoeveel tijd er gepasseerd is tussen de ontvoering van uw vader en het moment waarop de mannen terug naar de woning kwamen, terwijl u op de DVZ nog beweerde dat de mannen na een uur teruggekomen waren (CGVS p. 11, Vragenlijst 3.5). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat de mannen na zonsondergang zijn langsgekomen volgens uw stiefmoeder (CGVS p. 11), hetgeen overigens nog minder overeenstemt met uw verklaring op de DVZ dat de mannen na een uur terugkwamen. De ontvoering vond immers plaats om 11 à 12 uur, en de zonsondergang vond op 14 juli 2015 in Bagdad plaats om 19.13 uur (COI bron 1), wat wil zeggen dat de mannen volgens uw nieuwe bewering ongeveer 7 à 8 uur na de ontvoering ten vroegste zouden zijn teruggekeerd. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ zei dat de ontvoerders al na een uur terugkeerden, werpt u op dat de tolk u verkeerd moet begrepen hebben op de DVZ, een bewering die niet als vergoelijking voor de tegenstrijdige elementen kan worden aanvaard (CGVS p.11).

Daarnaast beweert u dat uw stiefmoeder na de ontvoering van uw vader in de woning in Jaamea bleef van waaruit hij ontvoerd was, om op te ruimen, en dat ze pas bang genoeg was om weg te gaan nadat de ontvoerders 's avonds terugkeerden om even met ronkende motoren voor de woning te komen staan (CGVS p. 9, 10). Dat is niet aannemelijk. Louter het feit dat de leden van de Badr-milities op die manier even zouden langsgekomen zijn, is al bevreemdend, gezien absoluut niet duidelijk is wat ze daarmee proberen te bereiken en waarom ze dan niet binnen gegaan zijn om u te zoeken, maar daarnaast beweert u eveneens dat uw stiefmoeder u al verteld had dat de ontvoerders ook naar u op zoek waren (CGVS p. 9). In dat geval kan redelijkerwijze worden verondersteld dat zowel u als uw stiefmoeder verwacht hadden dat de mannen zouden terugkeren voor u, hetgeen ook blijkt uit uw beslissing om de woning onmiddellijk te verlaten (CGVS p. 9). Dat uw stiefmoeder in dat geval er toch voor kiest om alleen thuis te blijven om nog op te ruimen, en ze pas uren later, wanneer de ontvoerders in de auto

terugkeren naar de woning, bang genoeg was om ook te vertrekken, houdt weinig steek, zeker aangezien uw stiefmoeder ook zelf geslagen werd tijdens de ontvoering (CGVS p. 8) en dus al duidelijk was gebleken dat de ontvoerders er niet voor terugschrokken om ook haar te belagen.

Bovendien mag ook het feit ernstig verbazen dat u zelf zo snel uw vertrek uit Irak geregeld heeft en u noch iemand anders uit uw familie of kennissenkring een poging gedaan heeft om iets over het lot van uw vader te weten te komen (CGVS p.10-11). Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, vertelt u nogal laconiek dat toch niemand iets aan de situatie kan doen zonder zichzelf in gevaar te brengen, en dat u gewoon afwacht en hoopt op goed nieuws over uw vader. Uw eigen houding en het gebrek aan inspanningen om op zijn minst iets over uw vader te weten te komen, al was het maar door een kennis te contacteren, komt bevreemdend over, al was het maar omdat de mensen van de Badr-milities ook naar u op zoek zouden zijn.

De combinatie van tegenstrijdige en onlogische elementen in de vervolgingsfeiten die u inroept doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u er ook niet in slaagt te verduidelijken waarom u en uw vader precies nu zouden worden geviséerd door de Badr-militie. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, vermeldt u enkel het vermoeden van u en uw zus: dat de ontvoering zou te maken hebben met het feit dat uw vader Baathist was, en hij in 80-86 bij de inlichtingendienst zat. Daarnaast oppert u dat het is omdat hij soenniet is (CGVS p. 12). Wanneer er wordt doorgevraagd, zegt u dat een dergelijk incident nooit eerder gebeurd is omdat jullie al langer verhuisd waren naar Al Jaamea, hetgeen evenmin concretiseert waarom iemand uw vader nú zou willen ontvoeren. Wanneer u nogmaals gevraagd wat de recente reden zou kunnen zijn voor de ontvoering van uw vader, oppert u enkel dat de Badr-militie een machtige organisatie is, die nooit iemand vergeet, wat ook niet verklaart hoe het zou komen dat uw vader recent in hun vizier terechtgekomen zou zijn (CGVS p.13). Er dient ook te worden opgemerkt dat u er al helemaal niet in slaagt om te verklaren waarom de militie dan ook naar u persoonlijk op zoek zou zijn. Het feit dat u er niet in slaagt om duidelijke indicaties te geven van de reden van uw persoonlijke vervolging, doet nog meer twijfels rijzen bij uw asielrelaas.

Door de combinatie van tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijke en bevreemdende elementen in uw verklaringen, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Los van dat alles haalt u ook terloops aan dat u aan checkpoints uw paspoort gebruikt als identiteitsdocument, omdat op uw identiteitskaart de soennitische stamnaam "Alsamarai" vermeld staat en op uw paspoort niet. Op die manier vermijdt u problemen mocht u een checkpoint van een sjiiitische militie passeren (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat u er zo in slaagde eventuele problemen met sjiiitische milities aan checkpoints te omzeilen, en u haalt verder geen problemen aan checkpoints of in verband met uw stamnaam aan. Voorts dient te worden opgemerkt dat louter het soenniet-zijn in Bagdad niet kan volstaan voor een erkenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een

complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er

geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers

die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie (uw stemkaart, de nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw moeder en twee nationaliteitsbewijzen van uw vader, de identiteitskaarten van uw vader, moeder, echtgenote en uzelf, de woonstkaarten van uw vader (twee stuks) en schoonvader, de woonstbevestiging en de rantsoenkaart van uw schoonvader) bewijzen jullie nationaliteit en herkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw bibliotheek- en studentenkaart tonen aan dat u studeerde, maar ook dat wordt niet betwist, net als het overlijden van uw moeder dat u bewijst met haar overlijdensakte. De documenten van uw vader in verband met zijn studie, zijn werk op de inlichtingendienst, de foto's van zijn buitenlandse reizen en zijn oude dienstkaart tonen aan dat hij een ex-Baathist is, maar dat feit werpt op zich geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Het loutere feit dat uw vader in 1980-1986 een officier was bij de inlichtingendienst en tot 2003 lid was van de Baath-partij is onafdoende op zich om u internationale bescherming te verlenen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging daar aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. De foto's die u neerlegt van uw echtgenote, en het bewijs dat uw documenten hier in België werden in beslag genomen door de politie, plaatsen evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht..

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in de middel aangehaalde bepalingen. Hij werpt op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker rekening dient te worden gehouden met de achtergrond, denkwijze en oorsprong van de asielzoeker en dat het bewijs van het in artikel 3 EVRM bedoelde risico, respectievelijk het bewijs van de vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet per se met documenten moet worden geattesteerd doch ook kan worden bijgebracht via geloofwaardige verklaringen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ongeloofwaardig acht dat zijn zus tegen hem zou hebben gelogen over de vrijlating van zijn vader, meent verzoeker dat het 'leugentje om bestwil' van zijn zus helemaal niet zo ongeloofwaardig is als het Commissariaat-generaal het afschildert. Hij licht toe dat hij zeer ongerust was over zijn vader en dat zijn zus ervoor koos om te liegen en hem op die manier te kalmeren aangezien hij toch niets aan de situatie ter plaatste kon doen en hij zich diende te concentreren op zijn asielprocedure in België. Verzoeker betoogt voorts dat het ook helemaal niet ongeloofwaardig is dat hij geen diepgaande vragen stelde via de telefoon omdat hij vreesde dat de telefoonlijn werd afgetapt. Hij werpt te dezen op dat hij vreest voor het leven van zijn familie en dat het dan ook getuigt van weinig emotionele intelligentie waar het Commissariaat-generaal stelt dat nieuwsgierigheid toch de bovenhand zou halen. Men mag ook niet vergeten dat zijn familie, gelet op de politieke activiteiten van zijn vader, in het verleden reeds verschillende malen is moeten onderduiken en behoort tot een risicogroep, aldus verzoeker, die er in dit verband onder verwijzing naar *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers"* van april 2009 en naar *"Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Iraqi Asylum Seekers"* van juli 2010 op wijst dat Irak na de val van Saddam Hoessein een "debaathificatie" onderging, waarbij de Baath-partij werd ontmanteld en verboden en ex-Baathleden werden vervolgd en gedood. Verzoeker voegt hieraan toe dat deze vrees op vervolging logischerwijze ook zijn denkpatroon beïnvloedt. Zijn familie leeft immers reeds enige tijd in vrees voor de sjiiitische milities en zij hebben dus ernstige redenen om te vrezen dat ze in de gaten worden gehouden.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten tegenstrijdige en onlogische verklaringen te hebben afgelegd betreffende de gebeurtenissen van 14 juli 2015, werpt verzoeker op dat kleine tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door vertalingen door de tolk en het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt om beknopt te zijn. Verzoeker bevestigt dat de feiten zich effectief hebben afgespeeld zoals hij heeft verklaard. Dat deze feiten in de ogen van het Commissariaat-generaal niet logisch zijn, maakt ze daarom niet onwaar, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat zijn familie enkel kon afwachten en er geen stappen konden worden gezet om zich te informeren over het lot van zijn vader. Hij verwijst in dit verband naar het UNSC rapport van 2015 waaruit blijkt dat de politie corrupt is en een klacht indienen dus mogelijk zelfs gevaarlijk zou zijn geweest.

In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt aangehaald dat hij er niet in slaagt te verduidelijken waarom zijn familie actueel zou worden gevisieerd door de Badr-militie, benadrukt verzoeker dat uit de door hem bijgebrachte stukken blijkt dat zijn vader in de inlichtingsdienst zat van 1980 tot 1986, alsook dat zijn vader een Baathist was en de rol van faqir opnam en dus niet als een gewoon lid kan worden gezien. Deze gegevens worden door het Commissariaat-generaal niet betwist. Verzoeker acht het dan ook opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal ondanks deze bewijzen van oordeel is dat hij niet specificeert waarom zijn familie zou worden gevisieerd en hij verwijst nog naar *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers"* van april 2009, naar *"Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Iraqi Asylum Seekers"* van juli 2010, naar het UNCHR verslag van 31 mei 2012, naar het algemeen ambtsbericht over Irak van november 2016 en naar de stukken 5 en 6 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat Baathisten die eveneens werkzaam zijn geweest in het bestuur van Saddam een duidelijk risicoprofiel hadden/hebben en dat er zowel in het verleden als nu nog steeds aanslagen worden uitgevoerd op ex-leden van de Baath-partij. De argumentatie dat het ongeloofwaardig is dat zijn vader nu pas zou worden vervolgd voor zijn lidmaatschap van de Baath-partij / betrokkenheid in het bestuur wordt naar mening van verzoeker aldus ontkracht door de vaststelling dat er tussen 2011 en 2016 nog meerdere aanslagen waren op personen die expliciet konden worden gelinkt aan de toenmalige Baath-partij. Gezien de val van Saddam reeds van 2003 dateert zijn al deze aanslagen, of ze nu van 2011 of 2016 zijn, zeer laattijdig, hetgeen volgens verzoeker impliceert dat deze afrekeningen methodisch zijn en dat er blijvend wordt gezocht naar politieke medestanders van het vroegere regime van Saddam, zelfs lang na zijn val. Verzoeker heeft er

het raden naar waarom men pas in 2015 zijn vader heeft ontvoerd, doch een en ander kan mogelijks worden uitgelegd door het feit dat zijn vader op het juiste moment is verhuisd, waardoor hij lange tijd niet in het vizier heeft gelopen. Aangezien evenwel afdoende werd aangetoond dat zijn vader een risicoprofiel had/heeft, dient volgens verzoeker te worden aangenomen dat ook in zijn hoofde een reëel risico bestond/bestaat. Verzoeker wijst er, onder verwijzing naar een publicatie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, te dezen nog op dat het Commissariaat-generaal tot 2013 veel familieleden van Baathisten als vluchteling heeft erkend omdat deze ook grote risico's liepen. Het is verzoeker niet duidelijk waarop het Commissariaat-generaal zich baseert om thans het geweer van schouder te veranderen. Minstens bewijzen de voorgelegde bronnen dat er wel degelijk nog steeds een risico aanwezig is dat door het Commissariaat-generaal onvoldoende werd ingeschat, aldus verzoeker.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar *“relevant COI for assessments on the availability of an internal flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas”* van UNHCR van mei 2016, waaruit blijkt dat er sinds 2014 een nieuwe golf van geweld bestaat tegen soennitische mannen in Bagdad uitgevoerd door sjiiitische milities. Aangezien niet wordt betwist dat hij soenniet is kan naar mening van verzoeker aldus evenmin worden betwist dat er in zijn hoofde nog steeds een reëel risico bestaat dat hij louter en alleen op grond van zijn afkomst zal worden vervolgd door sjiiitische milities. Zijn profiel is echter nog risicovoller gezien hij en zijn familie kunnen worden gekoppeld aan de Baath-partij. Verzoeker wijst er te dezen op dat betrokkenheid bij de vroegere Baath-partij vaak gelinkt wordt aan banden met ISIS en dat verdachten over onvoldoende rechtsmiddelen beschikken om een eerlijk proces te krijgen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het *“Algemeen ambtsbericht Irak”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, het artikel *“Baathist official, Mayor assassinated in Baquba”* van National Iraqi News Agency van 22 juni 2011, het artikel *“The Latest Wave of Arrests: Baathists and Terrorists Are Two Different Things”* van 26 oktober 2011 en het document *“First report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015)”* van United Nations Security Council van 26 oktober 2016.

Bij faxbericht van 4 mei 2015 en ter terechtzitting laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een bewijs van aangifte van de ontvoering van zijn vader, met vertaling in het Nederlands.

2.2.2. Op 3 mei 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn bewering als zou zijn zus tegen hem gelogen hebben over de vrijlating van zijn vader niet aannemelijk is en ook zijn eigen gedrag – hij heeft naar eigen zeggen tijdens al de telefoongesprekken met zijn zus nooit gevraagd waar zijn vader dan wel gezeten had of wat er precies met hem gebeurd was tijdens die arrestatie – niet aannemelijk is daar, gezien de ongerustheid over zijn vader en zeker gezien het feit dat de Badr-organisatie ook naar hem op zoek zou zijn geweest, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij

zou willen weten wat er precies gebeurd was, wat de organisatie van zijn vader en van hem wou, of ze vragen over hem hebben gesteld enzovoort, en hij geen plausibele verklaring geeft om dit onlogische gebrek aan interesse in de ervaringen van zijn vader te verklaren zoals wordt toegelicht, (ii) hij tegenstrijdige en onlogische verklaringen aflegt over de gebeurtenissen van 14 juli 2015, (iii) het ernstig mag verbazen dat hij zelf zo snel zijn vertrek uit Irak geregeld heeft en hij noch iemand anders uit zijn familie of kennissenkring een poging gedaan heeft om iets over het lot van zijn vader te weten te komen, (iv) hij er niet in slaagt te verduidelijken waarom hij en zijn vader precies nu zouden worden gevisieerd door de Badr-militie en hij er al helemaal niet in slaagt te verklaren waarom de militie ook naar hem persoonlijk op zoek zou zijn, (v) uit zijn verklaringen blijkt dat hij er in slaagde eventuele problemen met sjiitische milities aan checkpoints te omzeilen en hij verder geen problemen aan checkpoints of in verband met zijn stamnaam aanhaalt, (vi) het louter soenniet-zijn in Bagdad niet kan volstaan voor een erkenning van de vluchtelingenstatus, (vii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op de door hem ingeroepen asielmotieven, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 december 2016 (CG nr. 1523831), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid

niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekers vader van 1980 tot 1986 een officier was bij de inlichtingendiensten en dat hij tot 2003 lid was van de Baath-partij. Zo verzoeker in het verzoekschrift terecht opmerkt dat Irak na de val van Saddam Hoessein een "debaathificatie" onderging, waarbij de Baath-partij werd ontmanteld en verboden en ex-Baathleden werden vervolgd en gedood, dat Baathisten en hun familieleden aldus een duidelijk risicoprofiel hadden/hebben en uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat Baathisten zowel in een recent verleden als actueel nog steeds werden/worden gevisieerd, dient te worden benadrukt dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep op zich niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is en blijft een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk, waarbij de asielzoeker zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstig schade *in concreto* dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker geen geloofwaardige problemen aanhaalt die hij omwille van het Baath-verleden van zijn vader zou hebben gekend, dat zijn verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn beweringen als zou hij voor zijn leven dienen te vrezen, dat hij geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk bij terugkeer wordt bedreigd of vervolgd of dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en dat hij er aldus niet in slaagt om de individualisering van zijn vrees aan te tonen.

2.6.2. Er dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt te verduidelijken waarom zijn vader precies nú zou worden gevisieerd door de Badr-militie en hij al helemaal niet kan verklaren waarom de militie ook naar hem persoonlijk op zoek zou zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *"Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u er ook niet in slaagt te verduidelijken waarom u en uw vader precies nu zouden worden gevisieerd door de Badr-militie. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, vermeldt u enkel het vermoeden van u en uw zus: dat de ontvoering zou te maken hebben met het feit dat uw vader Baathist was, en hij in 80-86 bij de inlichtingendienst zat. Daarnaast oppert u dat het is omdat hij soenniet is (CGVS p. 12). Wanneer er wordt doorgevraagd, zegt u dat een dergelijk incident nooit eerder gebeurd is omdat jullie al langer verhuisd waren naar Al Jaamea, hetgeen evenmin concretiseert waarom iemand uw vader nú zou willen ontvoeren. Wanneer u nogmaals gevraagd wat de recente reden zou kunnen zijn voor de ontvoering van uw vader, oppert u enkel dat de Badr-militie een machtige organisatie is, die nooit iemand vergeet, wat ook niet verklaart hoe het zou komen dat uw vader recent in hun vizier terechtgekomen zou zijn (CGVS p.13). Er dient ook te worden opgemerkt dat u er al helemaal niet in slaagt om te verklaren waarom de militie dan ook naar u persoonlijk op zoek zou zijn. Het feit dat u er niet in slaagt om duidelijke indicaties te geven van de reden van uw persoonlijke vervolging, doet nog meer twijfels rijzen bij uw asielrelaas."*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen – in wezen overigens slechts vermoedens en speculaties van zijnentwege – en de verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat Baathisten een duidelijk risicoprofiel hebben en dat er tussen 2011 en 2016 nog meerdere aanslagen waren op personen die expliciet konden worden gelinkt aan de toenmalige Baath-partij. Verzoeker brengt hiermee evenwel nog steeds geen concrete elementen bij die kunnen verklaren waarom zijn familie anno 2015 plots werd gevisieerd, terwijl zij sinds de val van het Baath-regime nooit eerder problemen hebben gekend (noch omwille van het Baath-verleden van verzoekers vader, noch omwille van hun soennitische geloofsstrekking), zelfs niet tijdens het zware sektarisch conflict in de periode 2006-2007, er voor de ontvoering van zijn vader ook geen signalen of indicaties zijn geweest dat er mogelijks iets met hem zou kunnen gebeuren en verzoeker ook geen voorbeelden kan aanhalen van kennissen of ex-collega's van zijn vader die recent iets soortgelijks hebben meegemaakt (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 13). Het louter verwijzen naar algemene informatie over de vervolging van ex-Baathisten kan dan ook niet

volstaan om aan te tonen dat verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten. Dit klemmt des te meer daar hij er middels zijn verklaringen niet in slaagt de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig voor te stellen.

2.6.3. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die zich op 14 juli 2015 zouden hebben voorgedaan: *“U beweert dat u die dag rond 11 à 12 uur thuiskwam (CGVS p. 10) en zag dat uw vader meegenomen was door de Badrmilities. U verliet de woning en hoorde later van uw stiefmoeder dat de ontvoerders nog waren teruggekeerd. Op de DVZ beweerde u nog dat uw stiefmoeder naar u belde en dat ze u zei dat de mannen na een uur teruggekomen waren om u te zoeken (Vragenlijst 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS daarentegen beweert u dat u het was die uw stiefmoeder belde, en dat ze u verteld zou hebben dat een auto even met ronkende motoren voor de woning kwam staan, maar niet meer dan dat (CGVS p.9, 10). U beweert niet langer dat ze naar u kwamen zoeken, maar zegt dat u niet weet wat de mannen wilden en dat u dus niet kan verklaren waarom ze met ronkende motoren voor de woning kwamen staan (CGVS p. 11). Bovendien beweert u nu dat u niet weet hoeveel tijd er gepasseerd is tussen de ontvoering van uw vader en het moment waarop de mannen terug naar de woning kwamen, terwijl u op de DVZ nog beweerde dat de mannen na een uur teruggekomen waren (CGVS p. 11, Vragenlijst 3.5). Wanneer u met die tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat de mannen na zonsondergang zijn langsgelaten volgens uw stiefmoeder (CGVS p. 11), hetgeen overigens nog minder overeenstemt met uw verklaring op de DVZ dat de mannen na een uur terugkwamen. De ontvoering vond immers plaats om 11 à 12 uur, en de zonsondergang vond op 14 juli 2015 in Bagdad plaats om 19.13 uur (COI bron 1), wat wil zeggen dat de mannen volgens uw nieuwe bewering ongeveer 7 à 8 uur na de ontvoering ten vroegste zouden zijn teruggekeerd. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ zei dat de ontvoerders al na een uur terugkeerden, werpt u op dat de tolk u verkeerd moet begrepen hebben op de DVZ, een bewering die niet als vergoelijking voor de tegenstrijdige elementen kan worden aanvaard (CGVS p.11).”*

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren en werpt hierbij vooreerst op *“Het loutere feit dat verweerder bij het CGVS zegt dat hij gebeld heeft met zijn tante impliceert zelf niet dat hij het gesprek heeft geïnitieerd, en kan louter het gevolg zijn van de vertaling.”* Uit verzoekers verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt evenwel ontegensprekelijk dat hij degene was die zijn stiefmoeder belde: *“Ik heb dan mijn stiefmoeder gebeld om meer info over de situatie te vragen en ze heeft mij dat allemaal telefonisch verteld. (...) Ik ben geweest bij tante van moeder, ik heb haar in de namiddag gebeld, dus mijn stiefmoeder, ik zei van wat is er gebeurd met jullie ze zei niets bijzonders, ik ben het huis aan het opruimen (...) 's Avonds belde ik haar terug, ze heeft gezegd dat twee van die drie auto's waren gepasseerd in de straat, en voor onze huis ze begonnen ze zo hun wielen te laten draaien om luid geluid te maken.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 9), *“Tot de zonsondergang, toen ik haar heb gebeld en ze zei dat de auto's voor ons huis komen lawaai maken met hun wielen, en ze zei van ik had schrik om daar alleen te blijven, blijf maar bij uw tante en ik zal dan bij uw zus gaan.”* (p. 10) en *“Misschien had de tolk het verkeerd begrepen want ik had gezegd ik heb haar teruggebeld in de namiddag.”* (p. 11). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, staan deze verklaringen haaks op verzoekers gezegden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij verklaarde *“Mijn stiefmoeder heeft mij gebeld op 14/07/2015 toen ik bij mijn tante was dat ze na een uur terug gekomen waren en naar mij zochten.”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het hoeft geen betoog dat deze afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid allerminst ten goede komen.

Waar verzoeker voorts een verklaring tracht te bieden voor zijn manifest afwijkende verklaringen aangaande het tijdstip waarop de militieleden naar de woning zouden zijn teruggekeerd, stellende dat kleine tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door vertalingen door de tolk en het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt om beknopt te zijn, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakte in dit kader een opmerking over de correcte schrijfwijze van zijn naam, hij vermeldde voorts dat hij na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vernomen dat zijn zus tegen hem heeft gelogen en dat zijn vader niet werd vrijgelaten, zoals hij aldus verkeerdelijk verklaarde bij het invullen van de vragenlijst, en hij verduidelijkte tot slot dat hij niet verloofd maar wel religieus gehuwd is. Gevraagd of hij nog andere opmerkingen had over het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker *“Nee dat waren de drie zaken”* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker maakte verder geen gewag van foutieve vertalingen en slechts nadat hij tijdens het gehoor werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, merkte hij op *“Misschien*

had de tolk het verkeerd begrepen" (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Indien dit werkelijk zo was, kon echter worden verwacht dat verzoeker ook dit reeds bij aanvang van het gehoor zou hebben rechtgezet. Het wederom ontbreken van coherente verklaringen zet verzoekers geloofwaardigheid aldus verder op de helling.

Tot slot laat verzoeker gelden *"Dat verzoeker in het DVZ verslag het objectieve feit dat "de wagens waren teruggekomen naar de woning " samenvat en kleurt met zijn eigen interpretatie dat "dit waarschijnlijk was omdat ze hem zochten", is dus helemaal niet tegenstrijdig met dat hij bij het CGVS vermeldt dat de wagens met ronkende motoren waren teruggekeerd en dreigend voor de woning hebben gereden."*, waarmee hij er echter niet in slaagt zijn opeenvolgende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Zo het feit dat de militieleden zijn teruggekeerd naar de woning om verzoeker te zoeken een eigen interpretatie van de feiten betrof, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker deze vermoedens niet tevens heeft geuit wanneer hem tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd *"Waarom denkt u dat die mannen daar teruggekomen zijn, eventjes lawaai maken, wat voor nut zou dat gehad hebben?"*, waarop verzoeker slechts antwoordde *"Ik weet niet wat ze willen"*.

Ook met het louter volharden in zijn verklaringen slaagt verzoeker er geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan ontvoering van verzoekers vader en aan de verdere gebeurtenissen die op 14 juli 2015 zouden hebben plaatsgevonden blijkt overigens niet enkel uit voormelde tegenstrijdigheden doch tevens uit een aantal uitermate vage en ontwijkende verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat hij op 14 juli 2015, toen hij terugkwam van de markt, zag dat de burens zich verzamelden rond zijn huis. Via hen kwam hij te weten dat zijn vader was meegenomen. Verzoeker slaagt er echter niet in duidelijke verklaringen af te leggen over het aantal mensen dat zich bij zijn woning verzameld had: *"Wie was daar allemaal, toen u toekwam bij uw woning? Hoe bedoelt u? U had gezegd dat daar burens stonden enzovoort, wie stond er allemaal? De burens van ons die stonden daar, die op een afstand van 50-60 meter ver van ons wonen. Met hoeveel waren die dan, was dat een grote groep mensen die daar stond, waren dat twee drie mensen, hoeveel? Ik weet niet met hoeveel dat ze waren, maar toen ik terugkwam ze hebben mij aangesproken. Maar er stond dus wel een groepje mensen veronderstel ik dan gezien u niet meteen kunt zeggen: ze waren met twee, of drie, ofzo? Ja een groep van mensen en kinderen waren aan het spelen op straat en de vrouwen waren op straat gekomen."* Ook beweerde verzoeker dat de militieleden documenten en geld hadden gestolen. Gevraagd om welke documenten het ging, kwam hij echter niet verder dan *"Ik weet niet precies wat, maar wat privédocumenten van mijn vader, misschien zo'n documenten of zo, ik weet het echt niet, dat waren documenten van mijn papa."* Op de eenvoudige vraag hoe lang het heeft geduurd alvorens hij besliste om naar zijn tante te gaan antwoordde verzoeker tot twee maal toe ontwijkend en naast de kwestie, om slechts een antwoord te formuleren wanneer hem de vraag voor de derde keer werd gesteld (administratief dossier, stuk 5, p. 8, p. 10 en p. 12). Ook deze elementen dragen naar het oordeel van de Raad bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.6.4. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal bevreemdend dat verzoeker de ingrijpende beslissing heeft genomen om quasi onmiddellijk na de ontvoering van zijn vader Irak te verlaten en alles achter te laten zonder dat hijzelf, iemand uit zijn familie of kennissenkring ook maar een poging heeft gedaan om iets over het lot van zijn vader, dat indicatief was voor zijn eigen situatie, te weten te komen. Verzoeker werpt op dat zijn familie enkel kon afwachten en er geen stappen konden worden gezet om zich te informeren over het lot van zijn vader en hij verwijst in dit verband naar het UNSC rapport van 2015 waaruit blijkt dat de politie corrupt is en een klacht indienen dus mogelijks zelfs gevaarlijk zou zijn geweest, met welk verweer hij in wezen niet verder komt dat het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat niemand iets aan de situatie kan doen zonder zichzelf in gevaar te brengen en dat zijn familie gewoon afwacht en hoopt op goed nieuws over zijn vader. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat verzoeker bij zijn aanvullende nota plots een bewijs van aangifte van de ontvoering van zijn vader bijbrengt, aangifte waarover hij nooit eerder met een woord heeft gerept. Door het neerleggen van dit stuk ontkracht verzoeker aldus zelf zijn eerdere verklaringen in dit verband, met inbegrip van het betoog in het verzoekschrift.

Het door verzoeker ter staving van deze aangifte voorgelegde stuk betreft overigens slechts een kopie, met andere woorden een makkelijk te manipuleren document waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren valt. Het gaat bovendien om een handgeschreven document, wat enigszins mag verbazen aangezien het een officieel gerechtelijk document zou zijn. Met betrekking tot dit stuk dient er

voorts op gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Irak. Corruptie en documentenfraude"* van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Mede om deze reden kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het thans bijgebrachte stuk kan dan ook niet opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

2.6.5. Tot slot kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij verzoekers bewering als zou zijn zus tegen hem gelogen hebben over de vrijlating van zijn vader. Verzoekers verklaringen in dit verband worden in de bestreden beslissing correct samengevat als volgt: *"Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader vrijgelaten was (Vragenlijst 3.5), op het CGVS zegt u dat u na uw eerste interview vernomen heeft dat dat in werkelijkheid niet het geval was (CGVS p.2). U beweert dat uw zus u eind 2015 aan de telefoon vertelde dat uw vader vrijgelaten was, en dat ze die leugen een maand à anderhalve maand volhield (CGVS p.10). U belde haar in die periode frequenter dan anders, zo'n twee keer per week, omdat u graag met uw vader wou spreken. U zou in die periode dus toch zo'n tiental keer met uw zus moeten getelefoneerd hebben. U vroeg telkens of u uw vader mocht spreken, maar uw zus zei altijd dat hij er toevallig niet was: ze zei dat hij bijvoorbeeld net naar de markt was, of naar het toilet (CGVS p.10). Pas na uw interview op de DVZ zou uw zus aan u toegegeven hebben dat ze tegen u gelogen had, omdat u zo van streek was over de ontvoering van uw vader en opdat u zich zou kunnen concentreren op uw interview op de DVZ (CGVS p.10, 13)."* Daargelaten het feit dat het bevreemdend moet worden geacht dat verzoekers zus het een goed idee zou vinden om hem onwaarheden te vertellen met betrekking tot zijn asielrelaas, en wel net voordat en precies omdat verzoeker ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaringen moest gaan afleggen over de vervolgingsfeiten die hem overkomen zijn, acht de Raad het volstrekt onbegrijpelijk en totaal ongeloofwaardig dat verzoeker tijdens al de telefoongesprekken met zijn zus nooit zou hebben gevraagd waar zijn vader geweest was of wat er precies tijdens zijn ontvoering met hem gebeurd was. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat, gezien de ongerustheid over zijn vader en zeker gezien het feit dat de Badr-organisatie ook naar hem op zoek zou zijn geweest, redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij zou willen weten wat er precies gebeurd was, wat de organisatie van zijn vader en van hem wou, of ze vragen over hem hebben gesteld enzovoort. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn eerdere verklaring dat hij geen diepgaande vragen stelde via de telefoon omdat hij vreesde dat de telefoonlijn werd afgetapt. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de "debaathificatie" na de val van Saddam Hoessein, waarbij de Baath-partij werd ontmanteld en verboden en ex-Baathleden werden vervolgd en gedood, slaagt verzoeker er echter geenszins in aannemelijk te maken waarom de Iraakse autoriteiten, met wie zijn familie doorheen de jaren na de val van het Baath-regime op geen enkel ogenblik problemen heeft gekend, de telefoon zouden af luisteren. Hoe dan ook is het de Raad niet duidelijk wat verzoeker, die op dat moment in de overtuiging was dat zijn vader was vrijgelaten en dat zijn familie aldus veilig was, nog te vrezen zou hebben gehad van een mogelijke telefoontap, noch hoe het telefonisch uitwisselen van informatie over wat zijn vader was overkomen het leven van zijn familie in gevaar zou kunnen brengen. In zoverre verzoeker deze vrees nog tracht kracht bij te zetten, stellende dat zijn familie in het verleden reeds verschillende malen is moeten onderduiken, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waar hij slechts melding maakte van het feit dat hij en zijn zus tussen 2003 en 2004 – tijdens de periode van de val van het voormalige regime – bij hun ooms in Samarra hebben verbleven omdat zijn vader ervan overtuigd was dat Bagdad zou gebombardeerd worden en van het feit dat zijn familie in 2004 verhuisde naar de soennitische wijk Al Jaamea omdat de sjiitische wijk Al Askan te gevaarlijk was geworden voor Baathisten (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Verzoeker geeft derhalve ook in voorliggend verzoekschrift geen plausibele verklaring die zijn onlogische gebrek aan interesse in de ervaringen van zijn vader kan vergoelijken. Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen doet dan ook verder afbreuk aan de oprechtheid van verzoekers asielrelaas.

2.6.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt *"Los van dat alles haalt u ook terloops aan dat u aan checkpoints uw paspoort gebruikt als identiteitsdocument, omdat op uw identiteitskaart de soennitische stamnaam "Alsamarai" vermeld staat en op uw paspoort niet. Op die manier vermijdt u problemen mocht u een checkpoint van*

een sjiitische militie passeren (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat u er zo in slaagde eventuele problemen met sjiitische milities aan checkpoints te omzeilen, en u haalt verder geen problemen aan checkpoints of in verband met uw stamnaam aan.”, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.7. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie (uw stemkaart, de nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw moeder en twee nationaliteitsbewijzen van uw vader, de identiteitskaarten van uw vader, moeder, echtgenote en uzelf, de woonstkaarten van uw vader (twee stuks) en schoonvader, de woonstbevestiging en de rantsoenkaart van uw schoonvader) bewijzen jullie nationaliteit en herkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw bibliotheek- en studentenkaart tonen aan dat u studeerde, maar ook dat wordt niet betwist, net als het overlijden van uw moeder dat u bewijst met haar overlijdensakte. De documenten van uw vader in verband met zijn studie, zijn werk op de inlichtingendienst, de foto's van zijn buitenlandse reizen en zijn oude dienstkaart tonen aan dat hij een ex-Baathist is, maar dat feit werpt op zich geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Het loutere feit dat uw vader in 1980-1986 een officier was bij de inlichtingendienst en tot 2003 lid was van de Baath-partij is onafdoende op zich om u internationale bescherming te verlenen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging daar aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht. De foto's die u neerlegt van uw echtgenote, en het bewijs dat uw documenten hier in België werden in beslag genomen door de politie, plaatsen evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht..”*

2.6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker bijgebrachte, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in

Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Immers, in zoverre verzoeker op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, dient erop gewezen dat, hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS